

Sygn. akt

III AUa 53/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Urszula Kocyłowska (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Maria Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **22 maja 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) w M.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.**

**o interpretację zapisów ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych
na skutek apelacji(...)**

w M.

od wyroku **Sądu Okręgowego w T.**

z dnia **29 października 2013 r.** sygn. akt **III U 1104/13**

o d d a l a apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. uznał za nieprawidłowe stanowisko zawarte we wniosku płatnika (...) w M. o stwierdzenie braku obowiązku opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych od wynagrodzeń pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym

charakterze, którzy nie nabędą prawa do emerytury, o której mowa w art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych. W uzasadnieniu wskazał, że zasady i tryb opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych oraz zasady finansowania emerytur pomostowych określają przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych, a zgodnie z art. 35 ust. 1 powołanej ustawy płatnik składek zobowiązany jest do opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych za okres od 1 stycznia 2010 roku za pracownika, który urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku oraz wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, o którym mowa w art. 3 ust 1 i 3 ustawy. Natomiast zgodnie z przepisem art. 35 ust. 2 i art. 57 pkt 1 ustawy obowiązek opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych pracownika, który spełnia warunki określone w art. 35 ust 1 ustawy powstaje z dniem rozpoczęcia wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, a ustaje z dniem zaprzestania wykonywania tych prac, nie wcześniej jednak niż od dnia 1 grudnia 2010 roku. Przywołując definicję prac w szczególnych warunkach z art. 3 ust 1 ustawy o emeryturach pomostowych oraz definicję prac o szczególnym charakterze z art. 3 ust. 3 wskazał, że wykazy tych prac określają załączniki nr 1 i 2 do ustawy. Jednocześnie wskazał, że obowiązek dokonania kwalifikacji pracy danego pracownika jako pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze spoczywa na pracodawcy, gdyż na mocy art. 41 ust. 4 ustawy zobowiązany on jest prowadzić ewidencję pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, za których jest obowiązek opłacania składki na Fundusz Emerytur Pomostowych. Tym samym w przypadku zakwalifikowania przez pracodawcę danego pracownika jako pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze i uwzględnienia go w ewidencji pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze składka na Fundusz Emerytur Pomostowych powinna być opłacona. Nadto organ rentowy odnosząc się do przywołanego we wniosku wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 roku w sprawie sygn. alt II UK 130/11 podniósł, że wyrok ten nie ma mocy powszechnie obowiązującej i jest wiążący wyłącznie w danej indywidualnej sprawie.

W odwołaniu od wymienionej decyzji płatnik (...) w M. zarzucając decyzji naruszenie prawa materialnego tj. art. 35 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o jej zmianę i uznanie za prawidłowe stanowiska przedstawionego we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej. Przywołując zarówno treść wymienionego uprzednio wyroku Sądu Najwyższego oraz wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 czerwca 2008 roku w sprawie sygn. akt SK 16/06 jak i poglądy doktryny płatnik wskazał, że składka jest przede wszystkim ceną gwarancji ubezpieczeniowej, czyli ceną pewnego komfortu psychicznego, z którego korzysta ubezpieczony. Komfort ten polega na pewności, że za wpłaconą składkę otrzyma się określone świadczenie. Obowiązek regulowania składki na Fundusz Emerytur Pomostowych powstaje zatem wówczas, gdy istnieje stosunek ubezpieczenia społecznego. Sens tego stosunku polega na tym, że w zamian za składkę instytucja ubezpieczeniowa w razie wystąpienia po stronie ubezpieczonego ustawowych przesłanek nabycia prawa do skonkretyzowanego świadczenia staje się stroną zobowiązaną do udzielenia określonych świadczeń.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu wyrokiem z dnia 29 października 2013 roku odwołanie wnioskodawcy oddalił. Sąd pierwszej instancji ustalił, że płatnik zatrudnia pracowników na stanowisku kierowca autobusu. Stanowisko to jest uznane jako praca o szczególnych charakterze zgodnie z zapisem zawartym pod pozycją 8 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych. Płatnik opłacał składki na Fundusz Emerytur Pomostowych od wszystkich pracowników zatrudnionych na stanowisku kierowca autobusu. Wśród osób pracujących na wymienionym stanowisku znajdują się osoby, które po raz pierwszy rozpoczęły pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze po dniu 1 stycznia 1999 roku. Zdaniem Sądu Okręgowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż przepis art. 35 ust 1 ustawy stanowi, że składki na Fundusz Emerytur Pomostowych opłaca się za pracownika, który spełnia łącznie następujące warunki: urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku i wykonuje prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3. W myśl art. 35 ust. 2 i art. 57 pkt 1 ustawy obowiązek opłacania składek na Fundusz za takiego pracownika powstaje z dniem rozpoczęcia wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach

lub o szczególnym charakterze, a ustaje z dniem zaprzestania wykonywania tych prac, nie wcześniej jednak niż od dnia 1 stycznia 2010 roku. Dalej zgodnie z art. 3. ust. 1 prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Natomiast prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy (ust.3). Uwzględniając fakt, że przy wykładni przepisów, w pierwszym rzędzie należy brać pod uwagę językowe (gramatyczne) znaczenie tekstu prawnego i jeżeli jest ono jasne, wówczas - zgodnie z zasadą clara non sunt interpretanda - nie tylko nie ma potrzeby sięgania po inne, pozajęzykowe metody wykładni, ale jest to prawnie co najmniej wątpliwe. Sąd Okręgowy przywołał stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wielu jego orzeczeniach, w których wielokrotnie podkreślał, że przepisy regulujące system zabezpieczenia społecznego ze względu na swoją istotę i konstrukcję podlegają wykładni ścisłej. Nie powinno się więc stosować do nich wykładni celowościowej, funkcjonalnej lub aksjologicznej w opozycji do wykładni językowej, jeżeli ta ostatnia prowadzi do jednoznacznych rezultatów interpretacyjnych. Odnosząc się do zakresu własnego rozstrzygnięcia Sąd pierwszej instancji zauważył, że przepis art. 35 ust. 1 ustawy zawiera odrębną regulację wymogów warunkujących powstanie obowiązku odprowadzania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych. Z jego treści wynika, że intencją ustawodawcy było uregulowanie obowiązku odprowadzania składek w oderwaniu od kryteriów, które muszą spełnić ubezpieczeni, aby uzyskać prawo do emerytury pomostowej. Z tego względu zawarte w przepisie art. 35 ust. 2 ustawy wyrażne odesłanie jedynie do przepisów art 3 ust. 1 i 3 ustawy definiującego pojęcie pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, która nie odnosi się do przesłanek wynikających z art. 4 ustawy stanowiącego, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki: urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku; ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat; osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn; ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn; przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; oraz że nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy. Należy zgodzić się ze stwierdzeniem wnioskodawcy, że pracownik, który rozpoczął pracę w szczególnych warunkach lub pracę w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych po 1 stycznia 1999 roku, a nie wykonywał jej przed tą datą nigdy nie nabędzie prawa do emerytury pomostowej. Jednakże nie oznacza to, że nie nabędzie żadnego ze świadczeń określonych w ustawie o emeryturach pomostowych. Emerytura pomostowa jest jednak tylko jednym ze świadczeń przewidzianych dla pracowników, za których opłaca się składki na Fundusz Emerytur Pomostowych. Przepis art. 1 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych przewiduje bowiem dwa rodzaje świadczeń, tj. emerytury pomostowe oraz rekompensaty. Rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabędą prawa do emerytury pomostowej (art. 2 pkt 5). Zgodnie z przepisem art. 21 ust. 1 ustawy rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 23 ust. 2 ustawy). W ocenie Sądu Okręgowego od wynagrodzenia pracowników, którzy rozpoczęli pracę w szczególnych warunkach lub pracę w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy

lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w pełnym wymiarze czasu pracy po 1 stycznia 1999 roku powinna być odprowadzona składka na Fundusz Emerytur Pomostowych, ponieważ jakkolwiek nie nabędą oni prawa do emerytury pomostowej, to jednak mogą nabyć prawo do rekompensaty, o ile prace w takich warunkach lub w takim charakterze będą wykonywać co najmniej 15 lat. Z tego względu opłacanie składek będzie miało przełożenie na zwiększenie wartości kapitału początkowego, a w konsekwencji na możliwość uzyskania przez nich wyższej emerytury. Natomiast przywołany przez wnioskodawcę wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 roku w sprawie sygn. akt II UK 130/11 został wydany w zupełnie odmiennym stanie faktycznym, gdyż wnoszący wówczas o interpretację zatrudniał pracowników przy pracach uznanych za wykonywane w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, ale w niepełnym wymiarze czasu pracy, co według niego wykluczało obowiązek odprowadzenia za takie osoby składek na Fundusz Emerytur Pomostowych. Tymczasem jak przytoczono wyżej ustawa o emeryturach pomostowych uznaje w art. 3 ust. 4 i 5 za pracowników wykonujących prace w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze jedynie pracowników wykonujących takie prace w pełnym wymiarze czasu pracy. Jeżeli pracownik nie wykonuje takich prac w pełnym wymiarze czasu pracy, to ustawa nie łączy z jej wykonywaniem obowiązku opłacania składki i w tym stanie prawnym przywołany wyrok Sądu Najwyższego jedynie potwierdził brak tego obowiązku. W świetle powyższych okoliczności za nieuprawnione uznać należy twierdzenia wnioskodawcy o całkowitym oderwaniu obowiązku odprowadzania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych od warunków, które muszą spełnić ubezpieczeni, aby uzyskać prawo do świadczeń z ustawy o emeryturach pomostowych, zaś składka na ten Fundusz- wbrew twierdzeniom odwołującego- nie ma charakteru daniny publicznoprawnej, ale jest składką na ubezpieczenie społeczne. W prawie ubezpieczeń społecznych objęcie z mocy ustawy ubezpieczeniem społecznym wiąże się z obowiązkiem opłacania składki na to ubezpieczenie. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd pierwszej instancji wskazał przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją płatnik zarzucając orzeczeniu naruszenie prawa materialnego tj. art. 35 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych poprzez błędną wykładnię i uznanie, że na płatniku ciąży obowiązek opłacenia składki na Fundusz Emerytur Pomostowych również za pracowników, którzy przed dniem 1 stycznia 1999 roku nie pracowali w szczególnych warunkach czy w szczególnym charakterze oraz art. 21 ustawy poprzez uznanie, iż pracownikom takim należąca będzie rekompensata przewidziana w tym przepisie prawa. Apelujący podtrzymał w całości swoje stanowisko prezentowane w toku całego dotychczasowego postępowania, a w konkluzji wniósł o zmianę wyroku i uznanie jego stanowiska za prawidłowe oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja płatnika nie jest uzasadniona.

Na wstępie niniejszych uwag Sąd drugiej instancji pragnie podzielić ustalenia faktyczne jak i nieomal w całości ocenę prawną zaprezentowaną w uzasadnieniu wyroku przez Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Z tych pierwszych wynika - zresztą bezspornie - iż płatnik zatrudnia pracowników na stanowiskach uznanych przez normy zawarte w ustawie z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych za świadczone w warunkach szczególnych, z których część nie była zatrudniona w takich warunkach przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Kwestią sporną jest czy od przychodów uzyskiwanych przez tą ostatnią grupę zatrudnionych (tj. pracujących na stanowiskach uznanych za pracę w warunkach szczególnych jedynie po dniu 31 grudnia 1998 roku) należy odprowadzać składki na Fundusz Emerytur Pomostowych. Negatywne dla płatnika stanowisko wyrażone zarówno przez organ rentowy w decyzji jak i przez Sąd pierwszej instancji jest uprawnione i wynika z zapisu zawartego w art. 35 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych. Przywołana norma prawa w ust. 1 stanowi jedynie dwa warunki, których spełnienie przekłada się na obowiązek opłacenia składki. Są nimi: data urodzenia pracownika - po dniu 31 grudnia 1948 roku - i fakt wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze opisanych w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy. W powołanych końcowo normach prawa ustawodawca zawarł definicję pracy w warunkach szczególnych oraz pracy w szczególnym charakterze wskazując w pierwszym przypadku czynniki ryzyka zwiększające z wiekiem możliwość trwałego uszkodzenia zdrowia,

czynniki warunków środowiska determinowanych siłami natury czy procesami technologicznymi stawiające przed pracownikami wymagania przekraczające poziom możliwości ograniczony procesem starzenia się; a w drugim na cechy pracy wymagające szczególnej odpowiedzialności i sprawności psychofizycznej. W każdym z powołanych zapisów prawodawca odniósł się do katalogu stanowisk zawartego w załącznikach do ustawy. Przy takim zapisie art. 35 ust. 1 ustawy przyjęta przez Sąd pierwszej instancji reguła interpretacji jest w pełni uprawniona. Interpretowana norma prawa zawiera bowiem wyjątkowo jasną treść i sięganie do innych zasad jej wykładania nie jest konieczne, a nawet nie jest uzasadnione. Ten ostatni pogląd jest wynikiem ustalenia przebiegu procesu legislacji. Należy zauważyć, iż pierwotny zapis warunków opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych zawarty w rządowym projekcie ustawy (w jego art. 30 ust. 1) oprócz przywołanych uprzednio dwóch warunków zapisanych w art. 35 ust. 1 ustawy uchwalonej zawierał trzeci stanowiący o konieczności pracy przez pracownika również przed dniem 1 stycznia 1999 roku w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zapis ten jednak – jak to wynika ze stenogramów posiedzeń sejmowych – już na etapie prac w komisji został usunięty przy przyjęciu zasadności uwag czynników społecznych sugerujących, iż taka jego treść może spowodować istotne pogorszenie sytuacji tej grupy pracowników w szczególności ze względu na odsunięcie w czasie terminu rozpoczęcia płatności składek. Obawiano się bowiem, że pracodawcy (na których z mocy art. 36 ust. 4 ustawy jedynie nałożono obowiązek uiszczenia składek) mogą – chcąc zmniejszać koszty pracy i korzystając z *vacatio legis* tego obowiązku – w pierwszej kolejności rozwiązywać stosunek pracy z przedstawicielami przedmiotowej grupy pracowników. Z tych też powodów ostatecznie przyjęty w art. 35 ust. 1 ustawy zapis normy prawa warunku pracy przez pracownika także przed dniem 1 stycznia 1999 roku w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie zawierał. Dodatkowo należy zauważyć, iż wspomniana regulacja prawna nie była dotychczas kwestionowana, czy to w drodze postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym już po uchwaleniu ustawy, czy też w samym procesie legislacyjnym (pierwotną odmowę podpisania ustawy Prezydent nie uzasadniał treścią art. 35 ust. 1 ustawy, a wręcz przeciwnie jeden z jego zarzutów dotyczył nazbyt niskiej według niego stopy procentowej składki przyjętej w art. 36 ust. 1 ustawy). Opis działań podejmowanych w trakcie procesu legislacyjnego wskazuje na racjonalność i intencyjność działań ustawodawcy, który chciał uregulować warunki odprowadzania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych w oderwaniu od warunków, których spełnienie spowoduje uzyskanie praw do emerytur pomostowych. Powyższe oznacza, iż nie sposób stworzyć jakichkolwiek innych poza językową regułą interpretacji art. 35 ust. 1 ustawy. Wskazuje także na jednoznaczność regulacji niepozostawiającej żadnej wątpliwości co do intencji ustawodawcy. Na konieczność takiej właśnie regulacji prawnej – w zakresie obciążenia pracodawców składką na Fundusz Emerytur Pomostowych w sytuacji oderwania jej stanowienia od warunków, których spełnienie spowoduje uzyskanie praw do świadczeń przewidzianych w ustawie o emeryturach pomostowych – wskazuje Sąd Najwyższy również w uzasadnieniu swojego wyroku z dnia 22 lutego 2012 roku w sprawie sygn. akt II UK 130/11 (opublikowanym w LEX nr 1271604) przywoływanego obszernie przez płatnika na uzasadnienie jego wniosku, odwołania czy apelacji. Sąd Apelacyjny pragnie w tym miejscu zauważyć, iż teza wspomnianego orzeczenia Sądu Najwyższego (oprócz jednostkowego jego charakteru) w żadnej mierze nie odnosi się do stanu faktycznego i prawnego niniejszej sprawy. W przywołanym wyroku – na co zwraca już uwagę Sąd pierwszej instancji – Sąd Najwyższy w swojej argumentacji odniósł się do definicji pracy w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze zawartych także w art. 3 ust. 4 i 5 ustawy, co dało mu możliwość kwestionowania przyjętej uprzednio przez sądy obydwu instancji językowej wykładni w zakresie objętym zaskarżeniem w rozpoznawanej sprawie. Nie zgadzając się w pełni z tym stanowiskiem (wspomniana już uprzednio dokumentacja prac sejmowych nie pozostawia wątpliwości, że i kwestia wymiaru czasu pracy podejmowanej w warunkach szczególnych czy w szczególnym charakterze stanowiła przedmiot działań legislacyjnych, a przyjęty zapis motywowano podobnie jak i brak uwzględnienia wśród warunków w art. 35 ust. 1 tego dotyczącego pracy przez pracownika także przed dniem 1 stycznia 1999 roku w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co w świetle przyjętej metody uzasadnienia wyroku z powołaniem się na braki w określoności przepisów prawa nie jest prawidłowe) Sąd Apelacyjny pragnie wskazać na niemożność dokonywania korzystnej dla płatnika interpretacji. Nawet bowiem uznanie, że praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, o której mowa w art. 35 ust. 1 ustawy to praca opisana w art. 3 ust. 7 ustawy (zgodnie z brzmieniem tego przepisu za pracownika wykonującego pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze rozumie się także osoby wykonujące

przed dniem wejścia w życie ustawy tj. przed dniem 1 stycznia 2009 roku prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) to nie sposób z uwagi na przyjętą w niej datę – określoną jako data wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych - przyjmować istnienia realnej regulacji ograniczającej podmiotowy zakres obowiązku odprowadzenia składek na Fundusz Emerytur Pomostowych przez pracodawców.

Reasumując Sąd Apelacyjny uznał trafność wydanego rozstrzygnięcia. Jego motywy w zdecydowanej większości zasługują na aprobatę. Ograniczenie zaakceptowania dotyczy kwestii zakresu podmiotowego art. 21- 23 ustawy wskazywanego z pewną dozą ostrożności (użycie sformułowania „mogą nabyć”) przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu jego orzeczenia. Niewątpliwie przywołanie w treści art. 23 instytucji kapitału początkowego ustalanego – jak to wynika z art. 173 i 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – dla ubezpieczonych zatrudnionych przed dniem 1 stycznia 1999 roku wskazuje, iż krąg podmiotów objętych wnioskiem o interpretację płatnika wspomnianych osób w istniejącym stanie prawnym możliwość rekompensaty może nie dotyczyć. Jednak nawet nazbyt szeroka wykładnia art. 21 ustawy nie czyni wniosku apelacyjnego płatnika zasadnym. W istocie swojej wniosek płatnika od chwili jego zgłoszenia w organie rentowym przez całe postępowanie sądowe w obydwu instancjach zmierza do zakwestionowania konstytucyjności zapisu zawartego w art. 35 ust. 1 ustawy jako naruszającego art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Należy w tym miejscu zauważyć, iż niezależnie od merytorycznej zasadności takiego zarzutu sądy powszechne (jak i Sąd Najwyższy) nie są uprawnione do takiej oceny. Ona bowiem z mocy art. 188 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przysługuje wobec ustaw jedynie Trybunałowi Konstytucyjnemu.

Orzeczenie Sądu Apelacyjnego znajduje swoją podstawę prawną w treści powołanych przepisów prawa i art. 385 k.p.c.